

bliver rædde for vor egen Gærning og siger til os selv: Ja, har de Andre i Grunden ikke Ret? Er det ikke Galskab, er det ikke Vanvid det Hele? Da kan det være godt at mindes Historien om denne fromme Mand i Jødeland, der havde en saa dyb Forstaaelse af — — Men hvem er det, der kommer dèr? —“ afbrød han sig selv ved Synet af to Personer, der nærmede sig ad Landevejen inde fra Fiskerlejet, — en hvidkjolet Dame med hvid Parasol og en sortklædt Herre med bred-skygget Straahat.

„Hvor?“ spurgte Betty og saa' op. „Aa, det er jo Ragnhild Tønnesen!“

„Ja, nu ser jeg det,“ sagde Emanuel, — og der gled en hastig Skygge hen over hans Ansigt. „Men hvem er det, der følger hende?“

„Jeg véd ikke ... Jo ... er det ikke Pastor Petersen?“

„Pastor Petersen? Bor han maaske ogsaa herude!“

„Det maa han vel gøre. Og det kan være rimeligt nok. Han og Ragnhild har i den senere Tid været paafaldende meget sammen, har jeg lagt Mærke til.“

„Ja saa,“ sagde Emanuel — hans Stemme lød lidt usikker. „Ja, Pastor Petersen har jo Ord